

маше на пълно тѣзи отговорность, било за добро, или за лошо. Но отпослѣ единъ духъ на справедливостъ по тѣнѣкъ и по възвишенъ видя, че чловѣкъ не трѣбва да бжде отговоренъ за погрѣшки които той не е направилъ. Що става семейната солидарность и догмата за домашната честь прѣдъ началото на личната отговорность?

Но тука ние трѣбва да отбѣлѣжимъ и откриемъ истинската срѣда мѣжду двѣ крайности наравно лѣжливи. Никой не е отговоренъ за своето семейство, но всякой е отговоренъ прѣдъ своето семейство. Нѣма съмнѣние, че много право е да не се сърдимъ на единъ чловѣкъ за нѣкое бащино му пятно; въ това се състои напрѣдѣкътъ на новий разумъ. Но право е щото всякой да избѣгва да не нанася нѣкое пятно на дѣцата си или на внуцитѣ си. Защото макаръ и строгата справедливостъ да заповѣдва беспристрастие, ние не трѣбва да расчитаме на него. Да бждемъ, прочѣе, философи и строго справедливи, когато сѣдимъ за дѣлата и честта на другитѣ; но прѣдъ лицето на едно лошо дѣло, на което срамътъ може да се простре и до нашитѣ ближни, нѣка бждемъ вѣрни на владичеството на прѣдразсѣдѣкътъ.

Нѣкои може да мислѣтъ, че онова което ние наричаме семейна честь е остатѣкъ отъ аристократически прѣдразсѣдѣци. Струва имъ се, че само въ аристокрацията всякой се гордѣе за славата и добродѣтелитѣ на своитѣ прадѣди, и всякой си прикачва честта която проистича отъ тѣхъ. Въ истинскитѣ начала, достоинството е лично; и истинский благороденъ е онзи който върши благородни дѣла,